

בן אהנו פה כיום כזה שמאים צננון ביכמ"ד עליו לכודות ולהלל ל'ר' חסדו וטובו על שכ פזורכ ישראל ועל כבוד פמים ביחגדל ויהקדש בנו לעינו כעמים, צראותם כי תלאי לא חלשן ישראל מאלקיו וכל מקום מוקטר ומוגש לשם ה' — אמנם רבותי דמו נא כי לא במדרש עיקר אלא במעשה מכשי"כ שאין ביכמ"ד עיקר אלא במדרש, ואם עדן לא נצנכ פה קבלהינו ביכמ"ד צנין נכדד וגשא כזכ לכבוד ולהפארה, לא חגרמו צביה לזקנים כזוכרים עוד ימים כראשונים אשר היו צתי במדרשים מלאים תלמידי חכמים משגיחים על הכתורים שילמדו ושמו פניכם להרים מכשולות מדרך כעם ככמוני, ועתה צעור"ר כל איש פונכ לכרמו, אין כוונתו לתאות עוב"ז, אלא כל אי' מכלומדים אינו רואה אלא לכגדיל נפשו, כמריף במריפיהו וכבקי בצקיותו וכחסידי במסידוהו, ואינו חושש על כבוד שמים שמתמעט בלכות ככמונים כמתערבים צגוים וילמדו ממעשיכם וכוללים בחוקותיכם, צפרט כנשים נשי ירא כי ואין מעגית עליכם — ראוי לכם בני בית במדרש לגדור גדרים צזכ עשו גדרות לאלאליכם, ראוי לעשות תקנות שכל מי שאינו מוסכ צציהו זו אשתו להלך צפריות לא יכנס לביכמ"ד — וכבר אמרתי מכ שספרו [צרכות כ"ח]. צריג שכי מכרז מי שאין חוכו כצרו לא יכנס לביכמ"ד, ככוונכ מי שאינו חון לביכמ"ד כמו צחוק ביכמ"ד — וכדומכ ככשגחכ על כצמורים ככנסים לביכמ"ד ללמדס ולחנכס בצצילין דאורייתא, לכסזיק ת"ס והיק מוצכס צחורכ ויראח כי טכורכ לכשגים, אז יכיק כצית כזכ נכון ונצכ לראות צית כי נכון צראש ככרים וכי קרן עמו ירים, תכילכ לכל חסידיו. וגאמר שירו לה' שיר חדש תהלחו בקהל חסידים עפ"י מכ דאיתא צמדרש שירו לכי ולא לצני אדם, כי צקכל חסידים אין לורך לשיר למורר צני אדם לאכצת כי ותורתו, אי"כ אין כשיר אלא לכי לצד ולא לחלית לצני אדם ע"כ נקרא שיר חדש לשון זכר שאינו מוליד שאין כוונתו אלא לעלמו. [ע"י לעיל צסוף דרוש סמשכ עשר].

מקום לכתוב ולכגציר מסדו על יראיו, כנכ כי כן כלדוקים כגדולים כמיפשימים מכל גשם וכבר סלקו מעלמס כל כגוגע לצפרס, ורק חרצח חלקים יחפולן ודצקים צו יח"ש ממש, לכס ראוי לשמות צצמחיו ממש כי כס כאים נוגעים צדצר כלל, יכרגשח צלמרן על ישראל וצצמחיהם ככרגשח כשכינה ממש, אמנם כעש מקבלי כחסד ומרגישים טובת עלמס, לכס נמכ לכלל לכי ולשמה צכצוד שמים שנהגדל ונצנכ לו יח"ש צית לשכינתו — ועד"ז פרשתי ועשית צגדי קודש לאכרן אחיק לכצוד ולהפארת, ואתה חדצר אל כל סכמי לצ אשר מלאהיו רוח חכמכ ועשו אה צגדי אכרן לקדשו לככנו לי, פי' צצזכרי"ת ע"ד כנ"ל שמשכ רציו ע"כ צמקום כשכינה ויכיק כוונתו ככוונת כקצ"כ כציוכל שכל חפץ כי לכצוד ולהפארת כלדוק כלונש כצגדים, אמנם כוונת עושי כמלאככ היא עיקר להכינו לככן לשרת צכס לפני כי וככן [ע"י לעיל צדרוש כ"ג].

ובזה יוצנו כפסוקים כנמשכים: ורצים מכככנים וכלוים וראשי האצות כזקנים אשר ראו את הצית כראשון ציסדו זכ כצית צפיויכס צוכים צקול גדול ורצים צחרועכ צשמכ לכרים קול, ואין כעס מכירים קול חרועה כשממכ לקול צכי כעס, כי כעס מריעים חרועכ גדולכ וכקול נשמע עד למרחוק — כנכ כמקראות כללו קשכ לכולמס לפי פשוטס. אמנם כנראכ לי כי ככוונכ שנראכ צפיוי כזקנים צית זכ כמול לצני צית ראשון כי נחסרו צו סמשכ דצרים [כספיק דיומא] ע"כ צכו צכי גדול, ורצים מריעים צשמכ לכרים קול, פי' רצים מכככרים כריעו צשמכ וכוונתם כיתכ לכרים קול כצכי, וכוא צככמה כמזיקא שמתצגית חנועכ מכוונת לכרים חנועכ סנככ כסמוככ, ואין כעס כפשוט, מצניים קול חרועת כשממכ לקול כצכי, לא היו מצניים איך מהרעעים פירוש איך יח ריעות וכתחצרות (מכ שקורין כארמאניע) קול כשממכ עס קול כצכי, כי כעס מריעים צקול גדול, וככחוב מעיד וכקול נשמע למרחוק, כלומר כקול נשמע צשמים ממעל כמו שדרשו חז"ל [שמ"ר א'] על ותהלצ אסותו מרחוק ע"ש [ירמ"י ל"ב] מרחוק כי נראכ לי.

דרוש חמשים ואחד

מבואר בו גדל השכר ממצות כתבו לכם, והתעוררות על החזקת וכוונת תלמידי חכמים.

בעזה"י. לכבוד חינוך ס"ת מה שרשמתי מזכרונותי אשר שמעתי מפה קודש אאמרי"ר מהורש"ס זצ"ל, והוא מקצת מן דרוש גדול (*).

ודס אלא שרלכ כקצ"כ לזכות את ישראל ועשכ צמניעתס של אלו כדצרים כמאוסים מלכ, ככדי שיקבלו עליכם שכר על כפריעכ כידוע — כך כיתכ כוונת חוכ"ק לפי שירדכ לסוף דעתס של צני אדם שכך דרכס לכיות לכס גפגומים על צניכס וכשיכנסו לעזרכ יציאו צניכס כקטנים עמכס, ולא יכיק לכס שכר צזכ וכלואי שלא יחשצ לכס לעון וסטא שאפשר שכתיוקות יצטלו כאצות ששמוע כחורכ אשר כמלך קורא לפניכס, וככדי לזכות את ישראל כעושים כן ומציאים את צניכס, עשכ כקצ"כ מזכ מלכ ככדי שיקבלו שכר ולא עונש על כצאכ זז, אשר שכיח מלכ ולא רשות. וכיוני דקאמר אס אנשים צאים ללמוד וגשים צאות לשמוע סף למכ צאים, פי' אפשר שיהצלצלו כאנשים וכגשים מלשמוע ע"י כסף, וקשכ למכ ליותכ כחורכ לכציו כסף, וחירץ כדי ליתן שכר למציאיכס צלא מלות כחורכ לגעגומים, רלכ כקצ"כ לזכות אותס שיקבלו שכר, [ע"י יל"ש פ' צה סי' רי"ו].

(*) גרשם ממו"ח הרב ו"ל בסגנון של מרן המחבר ז"ע. וע"י בסוף הדרוש. וכו'

כתבו לכם את השירכ כזאת ולמדכ את צני ישראל וגרי [דצרים לי"א]. יראכ צצזככי לפרש מכ לכס, דכל מקום שנאמר לכם, לכם, לך, דרשו חז"ל דבר מכ. וכענין יל כמו שדרשו חז"ל צני אצרכס דכתיב לך לך, להנאחך ולטובתך, להיות שלא כיק נעלס מאחצ"כ שכליככ זו תכי סיצת כאלתחו מלד עלמכ ורלכ כקצ"כ לזכות את אצרכס אפי"כ שלא תכיק כוונתו זו חוללח, ע"כ צה כליווי על ככליככ צלשון זכ כמורכ כמככת אחכ חועלת להנלסוכ כאומר רלני שהסצב לך טובכ זז, נמלא שכוא מלכוכ על כשגת כטובכ ומקבל שכר. וכן פרשתי עד"ז מלות אכילכ צעיוכ"כ ומלות שמתח סג כאסיף שכס דצרים כנמשכים מטצע כככרס, ומ"מ צה כליווי עליכס צפירוש מנות כחורכ יח"ש. וכן יל לפרש מאמרס פ"ק דחגיגה צדרשמו של ראצ"כ אס אנשים צאים ללמוד וגשים צאות לשמוע סף למכ צאים כדי ליתן שכר למציאיכס. וניל שכוא ע"ד יגדיל חורכ ויאדיר שרלכ כקצ"כ לזכות את ישראל ואסר לכס דצרים שכלאיכ נפשו של אדם קלכ ולא יאכלו אותס כגון שרלים

[עמי' חים שם]. הכו מוצן מכאמור מדכ נכדכ אשר נוכל ללמוד מככלכ. אולם עוד גדולכ מזו ללמד ממנו אם נחזקון על טבע וליאחור שאינו מוליד ריעו רק לשלש ימים כמו שדרש ר' יונת אפיהסא דבי נשיאכ בשבת קני' ע"כ יודע לדיק דין דלים יודע הקצ"כ בכלכ שמזונותיו מועטין לפיכך שוכה לכילתו במשיו שלש ימים, נמלא שוכל ללמוד מלואתו של כלכ כיון שכוא ממעט ככולות ממעט ככנסכ ג"כ כי לא יזמין לו הכורה פרנסהו בכל מקום למכזיר כמו שאמרו שם לית דעניא מכלכא, כי יודע הקצ"כ נפש כמחמו של כלכ הזכ שאין מולא כרנכ ע"כ לית עניא מכלכא. וכשנתצונן כזכ גדולכ כשירכ היולתת מככלכ כי ממנו נצין כסויכ זו כי שושך מיושר מחסור ומפזר ונוסף עוד, ומלואתו נקם לעד עורות לס"ת לעשות כוללכ מרובכ לכהוצ סי' לזכות כרבים כמשאזל [כתובות נ']. כון ועושר כציתו ולדקתו עומדת לעד זכ ככותב ספרים ומשאלין לאחרים.

ואמרת כי לערש כזכ מאמר תמוכ כמובא בריש פרק שירכ. ר' ישעי' תלמידו של רמב"ד כהעניכ ע"כ העניות ואמר כלבים דכתיב כזכ וככלבים עזי נפש יזכו לומר שירכ, עככ לו מלאך א' מן השמים וכו' כשציל שחתכ תלמידו של אדם גדול שלחוני אליך להגיד לך ואמר כלבים כתיב כזכ ולכל כניי לא יסרץ כלכ לשונו ולא עוד אלא שזכו לעד עורות מלואתן לכת"ב כזכ ספרי חורכ וכו'. וכדקדוק עלום מכ כיכ ספר כמפנכ הראשון דכתיב כזכ ולא יסרץ, מכ ולא עוד דקאמר. ויותר מזכ בא ר"י כיכ מלמעט על שזכו לומר שירכ וזכ ואמר לכניו דעיהו שזכו שמלואתן מועדין עורות, כלכ כזכ תגדל כתיבכ, מפני מכ יזכו שיעבדו עורות מלואותיכס של עזי נפש ואין כזכ שום תכונכ טובכ ללמד כזכ דעת לכמדכ. אך ככוונכ תלמידו של רמב"ד כיכ מושרש אללו שכבת כנדיבות וכיא תולדה מידת כסתפקות כמחז"ל [ברכות ספ"ב] כל כעולם כולו ניזון כשציל כניגח כני ותנינא כני די לו כקכ כרובין מעי' לעי'ש, על כן תמכ מאוד איזכ שיר יאמרו כלכלים כלומר איזכ מידכ יש ללמוד מכס אם יש לכס מדכ מגויכ שלא ידעו שזככ. וכיתכ כהשובכ גס אלה כצראו לכבוד ישראל שנאמר ולכל כני ישראל לא יסרץ כלכ לשונו וכיכ נראה פלא שכלכלים אשר כטבעס לסרץ לשונס שתקו, כמכ יש לכס לאנשי הזמן ללמוד מככלכ דקא משכח קרא דלא חרץ לשונו נגד מי שזיזתו עליו כחורכ שלא יסרץ כלכ לשונו, וכמכ גרועים מככלכ ומשלחים לשונס-צארץ על כלדיקים ועל זקני העס — ולא עוד אלא גדולכ מזו יש ללמוד מלואת כלכלים ככתצונן ללמוד מכס שחושך מיושר אך למחסור ומפזר ונוסף עוד כניל כדיונו יעבד עורות ויעשכ כוללכ מרובכ לכתוב סי'ה, וכיא כסגולכ לברכות שפע כרכה וכללסכ כנכסיו — ואי אפשר שלא יתערב כוונת ככותב ועיניו לא תלפנכ לכללסכ ע"כ ליוכ כי לכדיא כתבו לכס, לכנאחכס ולטובחכס, ולמדכ את כני ישראל שימכ כפיכס. וניל ר"ש דדריש כל אחיס שכתורכ [כפסחים כ"ב]: מאי דריש ככאי את כני ישראל, אולי יאמר את כשרו כטפל לכשרו כל כדבוק כו, כן את כני ישראל לרבות כטפולים לכס כדיונו כל כית יעקב, כמשאזל [בויקרא כ"ב] עץ חיים כיא למחזיקים ככ ללומדיכ לא נאמר אלא למחזיקים ככ. וכמדרכ אשרי המימי דרך ככוללסכ כתורת כי ככ"ד עץ חיים כיא למחזיקים ככ (*). נראה כוונתו דכיכ קשכ לו מכ לרין לומר תמימי דרך ככוללסכ כתורת כי

(*) במדרש תנחומא בראשית א': ואומר אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה', כלומר, אשרי מכבדי בעלי תורה, ואומר עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר (משלי ג'), וכך משה אמר כי אם שמור תשמרון (דברים י"ב) אם שמרת בני תורה תשמרון, וכי"א כי מכבדי אכבד ובזוי יקלו (ש"א ב') זה המכבד בני תורה עכ"ל.

פשיטא

וכן הוא צמלות כתיבת סי' גדול כהושלת כנמשכת ממכס לכמשך לצמליו כרכה כי תעשיר שפע כרכה וטושר, כי כזכ אחר שלמה כמלך סי' [משלי י"א] יש מפזר ונוסף עוד וחושך מיושר אך למחסור, וכיא כמו כור מעין אשר יכזבו מימיו, תרופתו הכיכ לכולית ממנו מים רבים כפסס אסח ויכי מקורו נעור וישוד לתח את עימיו, וכן כל מכ שיוסיף כאדם לפזר לתכלית כנרלכ לבי ויפתה ידו לכצו לדבר מלכ רככ כמסככת כוללכ מרובכ כמו כתיבת סי', כן יעבד לעותהו מקור כשפע מכריככ עליונה משפע שזכ ללון ית"ש לכשציעכו עושר כרכה וכללככ נהלכ כלי מלרים, אולם כחושך מיושר אך למחסור, כי יכזבו מימיו שפעו לעותהו כי כי ללך כאשר תעשכ כן יעשכ כי כמדכ זו כקצ"כ מתככב עס כני"א, ולא עס כני אדם דוקא כי גס מן כתי כתי מדבר נוכל ללמוד כנככת כבורה ככתיבה זו אשר כחושך מיושר אך למחסור וידיעת כפכים אחד הוא שכמפזר נוסף. — נתצונן כטבע כנייתן לכלכ כמכ נכד כענין כנלמד ממנו ומן כראוי ללמוד ממנו אם כי נראה מלד מכ מגויכ ככתונכ רעכ עד שנאמר עליו וככלבים עזי נפש לא ידעו שזככ [ישעיה נ"ו], מי' אי אפשר שלא ימלא כו דבר טוב ללמוד מעניו כמי' כסוף סי' כל מכ שזככ כקצ"כ כעונמו לא כצראו אלא לכבודו וכו', ועל זכ מיוכד פרק שירכ, כי כל כנמלאים כעלי שיר, כללון כזכ כבוד כבורה כנמלגה על ידס וכוכ כאלו כעלי שיר כל אחד לפי עניו ע"ד שחז"ל [עירובין ק':] מאלפנו מכתמות כארץ, אלמלא לא נתנה חורכ לישראל כיונו למדין לניעות מחתול, עריות מיוכ, וכני אדם ככתצוננס כנמלאים יכולים ללמוד מכל אחד מכס איזכ מדכ טובכ. וכן כיתכ מעלת ישראל כמעמד כנככר כי שפך כי רוסו עליכס וכיו עיניכס ולכס פקוחות לככתצונן על כל דבר כנמלא ללואת גדולת כוראו וכוכ כאלו כיו כל כנמלאים כעלי קול. וזכ שנאמר מענינס ותמונה איגכס רואים זולתי קול [דברים ד'], פי' לאו דוקא כשמים כמפליאים עין כרואכ מספרים כבוד אל, אך כל כך גדלכ כשגס ורובכ כניחס שלא נראה לכס מכל כנמלאים דבר אשר לכס כאלמים גולמים כלי קול. וזכו זולתי קול, כלי קול, כיון שככתצוננו עלי' כי נהנת קול מככר גדולת כוראכ. וכן דוד הוא לומר השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד חריקע, אם כי אין אומר ואין דברים, זכו מסרון מלדנו, בלי גשמע קולם לככתצונן עליכס, שאנו מחסרים ארזן משמור ככאזנת כלכ. וכן כשיתצונן כאדם על טבע כנייתן לכלכ נמלאכו ג"כ כעל שיר, וכוא כשתי פנים. ואקדים לכזכיר דבר נסמד משמי' דאמי' מאוה"ג ז"ל כעובדא דרבינו הקדוש [כ"ב סי.]. שפסח אולרותיו כשנת כצורת לפרנס תלמידי חכמים וזכ לפניו ר' יונתן כן עמרס ואמר רבי פרנסני א"ל כני קרית א"ל לאו וכו' אמר לי' פרנסני ככלכ וכעורב. ואמר אלאמי' מאוה"ג ז"ל לפי שלא רלכ ליכנות מתורתו לקבל מזונותיו על כן אחר כמליכ שיפרנסכו כעס כארץ שעכ"פ הוא מחזיק כתי' וכיונו כעורב כזכ שככית לחס וככר לאליוכ כדכתיב [מ"א י"ז] וכעורבים מכזאים לו לחס וככר כצוקר ולחס וככר כערב, וכיא מדכ נכדכ כראוי לכל אדם לכחזיק ולחמוך מלכר יש לו, ת"ס עוסקי תורת כי. ויש עוד כסויכ למטכ מזכ מי שאינו מחזיק ת"ס, אם יש כו לך טוב שאינו משלת לשונו לרבות על כלדיקים ועל כחסידיס לדבר סרר על כתי' כי יודע כנפשו מן ערכו ושפל מלכו, די לו כזכ אם אינו מככ לת"ס שיודע עכ"פ לשמור לשונו, ולא יכי' גרוע מכלכ כזכ שכעידכ עליו חוכ"ק שלא חרץ לשונו כללכ עס כי אלה מאי'. וזכ שאמר יונתן פרנסני כעורב כמחזיק, וככלכ כיונו או ככלכ שיש כו מדכ נכדכ שאינו נוכס כמקום שאכרס חורכ.

פשיטא כיון שכולמים צחורה כ' כמכ תמימי דרך, ע"כ קאמר לא צעוסקים צחורה מיירי אלא צמחזיקי תורכ וכו"פ אשרי תמימי דרך ככולמים צחורה כ', אשרי לאותן בני אדם כממעמים דרך ככולמים צחורה כ', כגכ כליככ צחורה כ',

כיינו שיכיו עמלים צחורה וכן כוא נוסס בצרכה לעסוק צדצרי תורכ, מעתה מוזן שאס כס"ס לריך להפסוק ממענחו לצקש פרנסת ציתו אין דרכו חמים, ע"כ אשרי תמימי דרך ככולמים צחורה כ'. *

דרוש חמשים ושנים

מדבר מהכרת תודה למלך העושה צדקה לכל עמו — ומבאר במה יזכו ישראל לשכר העתיד, אם מנסיון העוני או העושר.

[דרוש לכבוד המלך. פ' שופטים תר"ו לפ"ק].

ולא געלתיס לכלותם לכפר צריהי אהם, כלל לצ מלכים ושרים ציד כ' ולכל אשר יחפון יטכו, אמנס צכל זאח לא יצלר כשצת וכחודכ לכיות מכיר טובכ לאדונינו יריכ צלי ספק, כי מלכי כחסד יר"כ חלקס צחיים כנלחיים וספהוהס דוצצוה צקצר על כל מולא פיהכ לטובכ צעוכ"ז, כי כעיקר חלוי צחפלט כראשון לכטיצ כלל אשר יחפון צרלנוו כקדוס צדרך כלל יטכו זכ צפרטי כמעשים כנוגעים אל הכלל, כמו שחאמר פרעכ כיכ מקור מקומו עמא איש רע לצכ צאשר כונן לכשחיה מככנת טצעו וכיכ מוכן ומזומן לכיות שצט אפו של כקצ"כ וכ"כ כל מלך קשכ ככמן, אמנס ככפך לכפך. ולכן מלכינו כססיד אשר אכחנו חוסיס צלילו אשר מטצעו כונן לכטיצ אך טוב לישראל לא לצד לאנשי צריתו ואמונהו אמנס גס לאשר איינו מאחיו כ"א יכי מאיזכ אומכ שריא, רק צחנאי שיכי שומר פי המלך ולא יעצור על מלוחו ולא יסור ממכ ימין ושמאל כלל עליו יעריף

טו

באר מרים

שירי קודש שלא נדפסו בספר „שיר חדש“ למרן המחבר ז"ע שהו"ל כבוד מו"ח הרב ז"ל עם שירת משה לחת"ס ז"ע [חינה תרס"ב לס"ק], שיר לחנוך ס"ת, ואציגו פה וזל"ק:

*) עד כאן מה שרשם כבוד מו"ח הג"מ שלמה אלכסנדר סופר ז"ל ומסיים בה"ל: אמר שלמה בן המחבר ענין זה העתקתי מזכרוני, ויתר דברי קדשו לבאר המדרש בכלל סרטי וצוד מקראי קודש, מתוך שהיה כמעין הנובע כידוע, כל אלו נשכחו ממני בעו"ה באורך הזמן — והנה מצאתי בין

שיר לחנוך ספר התורה הקדושה, החרוז הראשון ראשי שורותיו כתר, וביתר החרוזים חתמתי שמי שמעון בר משה סופר זצ"ל, סופר חזק.

ברו ברו לנו אנשים,
מנעימי שירי זמירות,
שרים שרים ולא מחשים,
הלל הלל עלי כנורות,
סופרי ספרים נבוני לחשים,
לאלקי קדושים יתנו יקר.
נחיה נראה אור ואורה וכו'.

כתבו כתבו לכם השירה,
תורת משה יפה וברה,
רוממו ותנו בראשה עטרה,
גור ציץ ויד מורה,
משבצות זהב לבושי יקר.
נחיה נראה אור ואורה,
יהלו עד אין חקר,
ליהודים היתה אורה,
שמחה ששון ויקר.

זה אלי במו פי ישים,
צפונות גם נסתרות,
לחקור למצוא דעת קדושים,
הבין בה דעות ישרות,
אתה כמוס אור יקרות,
אור גנוז לא נחקר.
נחיה נראה אור ואורה וכו'.

שתי דודים ונשכורה,
משתה שמנים צאן ובקר,
עלצו אתי בזאת התורה,
ותמצאו כל הון יקר.
נחיה נראה אור ואורה,
נחיה נראה אור ואורה וכו'.

נפלאות לי מאהבת נשים,
אהבת תורה זאת,
מחסום לפי לא אשים,
אנשקה עד אור בוקר.
נחיה נראה אור ואורה וכו'.
סורו סורו מאשה זרה,
והרחיקו את הפוקר,
פה דובר נבלה וסרה,
רודף אחריכם עין לבקר.
נחיה נראה אור ואורה וכו'.
חיו דודים ונוכורה,
זיו זוהר אור הבוקר,
קבלנו זאת התורה,
נעלמה מעין כל חוקר.
נחיה נראה אור ואורה וכו'.